

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Decembrie 2011

ROMANIA FOR CHRIST

**Buletin de informare, misiune și apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523**

În numele Societății Misionare „România pentru Hristos”, în numele tuturor lucrătorilor din câmpul Evangheliei care primesc ajutorul pe care-l dați pentru răspândirea harului mântuirii, în numele dragostei Domnului nostru Isus Hristos, și cu mulțumire pentru tot ce faceți pentru înaintarea Evangheliei în poporul și neamul nostru românesc, vă dorim tuturorora Sărbători Fericite, bucurii și cântări cerești, pacea Cerului să vă umple inimile și casele, pentru ca într-adevăr Isus Hristos, Mântuitorul lumii, să fie Domn al sufletelor noastre, Rege proslăvit în mijlocul sfinților Lui, Domnul domnilor și Împăratul împăraților!

Credința care se vede

„Dar va zice cineva: «Tu ai credința și eu am faptele.» «Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.» ” (Iacov 2:18)

Iacov, fratele Domnului Isus și lider în Biserica din Ierusalim, se adresează aici credincioșilor dintre cele „dousprezece seminții care sunt împrăștiate” (1:1), adică se adresează credincioșilor din poporul Domnului. Predominant în epistola sa Iacov tratează o greșală teologică, doctrinară, care persistă până în zilele noastre în ce privește relația dintre credință și fapte. Unii se laudau cu faptele lor bune fără să aibe o relație cu Domnul Isus, alții, se laudau că au o credință care nu se evidențiază prin nimic. Iacov spune că aceste două extreme nu sunt nici măcar logice. Iacov ne spune aici că trebuie să se vadă credința și trebuie să-ți folosească la ceva: „*Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă nu are fapte? Poate credința aceasta să-l mîntuiască?*” (Iacov 2:14). Aici se face confuzia prin care unii cred că sunt mîntuiți prin faptele lor. Iacov însă spune: „*...credința dacă nu are fapte este moartă în ea însăși.*” (Iacov 1:17). Deci credința dacă nu se vede, dacă nu se manifestă prin ceea ce faci, practic acea credință nu există, este moartă. Deci cu o credință moartă sigur că nu poți să fi mîntuit. În Apocalipsa Ioan vorbește despre o biserică care era moartă, căreia îi mergea doar numele că trăește (Apoc. 3:1-4). În mod inevitabil se ridică o întrebare pentru mine și tine, noi care zicem că avem o credință și ne laudăm cu ea: Se vede credința noastră sau este moartă? Cum ne merge numele?

Aș dori să continui în cele ce urmează cu cîteva constatări ale mele din vizita mea în România din vara trecută. Ajunsese numele până la noi în California că la Baia de Aramă, în Oltenia, este o biserică vie, cu care Dumnezeu face lucrări mari. Ardeam de dorința să ajung acolo să o văd să-i văd pe credincioșii aceia, ale căror fapte manifestau un ecou așa departe. Am ajuns acolo și am predicat acolo într-o vineri seara și duminică dimineața. I-am vizitat de vreo două ori peste săptămîină pe șantierul unde lucrau. Ei nu se laudau că ar avea cea mai bună doctrină și credință. Faptele lor mergeau înaintea lor.

Urmare în pagina 13 →

Marea întrebare a apostolului Pavel

„...și cum vor auzi despre El ?” (Romani 10:14)

Dumnezeu a iubit lumea păcătoasă. De aceea a trimis pe Unicul Său Fiu să o mântuiască. Domnul Isus, a cărui naștere se sărbătorește, e singurul și adevăratul Mântuitor. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”.

Starea lumii păcătoase e foarte gravă. Mult mai gravă decât își poate închipui cineva. Dumnezeu, care a pregătit iadul ca osândă pentru Diavolul, știe că omul ascultând de Diavolul va ajunge în chinul veșnic, dar El nu vrea aceasta. De aceea a trimis pe Fiul Său în lume ca să mântuiască lumea. Hristos Domnul la Golgota a ispășit vina noastră a tuturor, El e Mântuitorul, dar El nu mântuiește pe nimeni cu forța, ci numai pe cei ce se pocăiesc și vin la El să le dea iertarea.

Apostolul Pavel își dădea bine seama de starea înspăimântătoare a fiecărui păcătos și știa că ar putea fi mântuiți, fără bani și fără plată, dar era apăsător de întrebarea grea: „Cum vor auzi păcătoșii despre mântuirea lui Dumnezeu ?”

Această întrebare ar trebui să apese azi pe toți mântuiții Domnului, pe toate bisericile. La nașterea Domnului Isus, Dumnezeu a trimis un înger să le spună: „vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Pentru înger El era „DOMNUL”. Magilor le-a vorbit prin stea, preoților prin Scripturi, iar lui Irod prin magi. La sfârșitul misiunii Sale, Domnul Isus a poruncit urmașilor Săi să ducă în toată lumea Vestea Bună a mântuirii (vezi Ev. Matei 28:18-20). Dacă ești mântuit și tu trebuie să spui Vestea Bună altor suflete.

Aici nu e vorba despre vestirea Evangheliei de la amvon. Nu, Apostolul Pavel n-a purtat un amvon în spate, ci a purtat vestea bună

într-o inimă caldă și a făcut aceasta și în sinagogi, și în piață de la om la om, și pe calea scrisului. El a zis: „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma”. Azi, la cei mai mulți mântuiți lipsește această „vie dorință”. De ce tu nu spui nimănui de Mântuitorul ? Nu ai ocazii ? În orice clipă ai nenumărate oportunități. Ai telefonul la îndemână, poți vorbi cu un nemântuit, sau fiind Sărbătoarea Nașterii Domnului poți face o vizită unui prieten ca să-i spui cum Hristos, binecuvântatul Domn, te-a mântuit pe tine. Sau poți să îi duci un tractat sau o carte bună, sau poți să contribui cu doi-trei bănuți la Societatea Misionară „România pentru Hristos”, ca alții în depărtare să spună românilor despre mântuire. Ești dator să faci aceasta. Cum vei răspunde în marea zi a Judecării ? și din nou marea întrebare a apostolului Pavel: cum vor auzi toți prietenii tăi despre El, dacă tu taci ? Apostolul Pavel a scris celor din Corint: „Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia” (1 Cor.9:16). Oare crezi că de tine nu va fi „vai”?

La Sărbătoarea Nașterii Domnului Isus se citește Evanghelia și se spune că Dumnezeu, în dragostea Sa mare, a trimis în lume pe Fiul Său să mântuiască pe cei păcătoși. și atâția sunt încă nemântuiți ! Nu cumva și tu ești vinovat?

Îngerul a coborât din glorie să spună unor bieți ciobani păcătoși despre Mântuitorul. și ciobanii de la Betleem au fugit să-L întâlnească. Oare câți la această Sărbătoare vor vesti pe Mântuitorul ? Oare câți vor primi mântuirea Lui mare?

Fie Sărbătoarea spre Gloria Lui! Roagă-te ca acum, la această Sărbătoare a Nașterii Mântuitorului, să fii părtaș la mântuirea altora!

Petru Popovici

„Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle” (Luca 2:10-12).

„Nu vă temeți!” — Lumea în care trăim este o lume a fricii fiindcă e o lume căzută în păcat, e plină de schimbări și nesiguranță. Uneori aceste schimbări sunt cutremure sociale. Să nu ne temem? Îngerul spune să nu ne fie teamă. Alte ori sunt explozii și uragane politice. Să nu ne fie frică? Cuvântul Domnului spune că „lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” Cei ce suntem ai Domnului avem un destin de slavă lângă Mântuitorul nostru. Îngerul are un mesaj și pentru azi: ***Nu vă temeți!***

Luca 12:15-21

„Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (v. 15).

„Îmi voi strica grânarele , și voi zidi altele mai mari. Acolo voi strânge toate rodurile și toate bunătățile mele!” (v. 18)

Împreună cu toți copiii lui Dumnezeu și noi cei din neamul românesc, răspândiți aici unde Dumnezeu ne-a așezat pentru o vreme, ne închinăm cu mulțumire înaintea Tatălui pentru ceea ce este El pentru noi prin Domnul Isus. Îi mulțumim pentru toate lucrurile, și pentru ceea ce a lucrat prin jertfa Domnului Isus la Golgota, pentru Darul Lui nespus de mare..

De asemenea numărăm binecuvântările primite (atât cât suntem capabili să le numărăm) din partea Lui, întrucât recunoaștem că tot ceea ce avem, am primit de la El, care nu a încetat să ne dea toate lucrurile de care avem nevoie cu motivație cerească: „să ne bucurăm de ele”.

Învățăm din Cuvântul lui Dumnezeu că El ne știe umblarea noastră în mijlocul binecuvântărilor pe care ni le-a dat și e foarte

interesat să vadă cum gândim și ce facem cu aceste binecuvântari. Dumnezeu ne cunoaște atitudinea noastră față de aceste binecuvântări primite de la El și ne măsoară mulțumirea fiecăruia dintre noi:

1. Prin felul în care privim la aceste binecuvântari.

- Bogatul a văzut că în adevăr grămada este foarte mare, și Domnul Isus este de accord cu el.
- Bogatul a realizat că țarina rodise mult, și Domnul Isus confirmă lucrul acesta
- Dar ceea ce nu vedea bogatul era că aceste mari bogății veneau de la Dumnezeu. Lucrul acesta a fost fatal pentru el întrucât s-a purtat cu binecuvântările primite ca și când nu ar fi venit de la Dumnezeu.

Se pare că am ajuns asemenea vremuri mai mult ca în anii trecuți, când tot mai rar se pomenește Numele Marelui Dăruitor și meritul Celui ce ne umple de bunătăți.

Generația noastră însă se luptă și cu o alta problemă, cu o altă atitudine, și anume cu atitudinea: „Mulțumit, desigur, dar ar fi putut fi cu ceva mai mult...”

Recent am auzit de pastorul care a întrebat pe unul din membrii bisericii, pe care-l știa foarte binecuvântat: „John, de ce ești trist chiar acum de Thanksgiving, întrucât știi că tu ai primit mult din partea lui Dumnezeu și anul acesta?” John nu a întârziat cu răspunsul afirmativ: „Frate pastor, am primit binecuvântări mult mai multe decât știi dumneata. Acum trei săptămâni am primit cadou, suma de patru mii de dolari de la un prieten, acum două săptămâni am primit suma de \$80,000 moștenire de la unchiul meu care a plecat acasă, și săptămâna trecută am primit \$250,000 moștenire de la o mătușă, și...” — privind la fața pastorului care era plină de admirație auzind binecuvântările nespuse de mari, a continuat „... și, desigur, am un sentiment de tristețe întrucât săptămâna aceasta a trecut mai mult de jumătate din ea și nu am primit nici-o binecuvântare”.

Suntem chemați să onorăm pe Dumnezeu printr-o atitudine de mulțumire și să recunoaștem că tot ceea ce avem, avem de la El, care ne-a îmbogățit prin Domnul Isus, atunci când ne-a adus în familia Lui și ne tratează regește în fiecare an. Cu bunătate de Părinte ne șoptește fiecăruia, chiar atunci când numărăm binecuvântările

primite de la EL: „...Și dacă ar fi fost puțin atât, Ți-aș mai fi adăugat!” (2 Sam 12:8b).

2. Prin felul în care dăruim și altora din ceea ce am primit.

- Bogatul s-a gândit numai la el și nu a avut în vedere pe alții care sunt în nevoie.

- Nevoia care trebuie acoperită poate să fie găsită în casa lui Dumnezeu sau în țara de unde am venit, unde nevoile sunt multe și mari.

Dacă ne uităm cu băgare de seamă, Domnul ne-a dăruit la fiecare potrivit cu toate nevoile noastre și desigur potrivit cu nevoile care sunt la casa lui Dumnezeu, precum și în câmpul de misiune.

Recent am auzit de femeia care a chemat un post de radio care dădea sfaturi la gospodine cum să-și pregătească „curcanul de Thanksgiving”. După primirea sfatului, femeia a continuat și i-a spus comentatorului de la stația de radio: „Domnule, am o singură problemă, și anume eu am ținut curcanul la congelator timp de aproape 3 de ani”. De la celălalt capăt vocea comentatorului îi răspunde: „Doamnă, vă sfătuiesc totuși să nu mâncați curcanul întrucât este prea vechi și s-ar putea să vă îmbolnăviți”. „Așa m-am gândit și eu că e periculos să-l mâncăm, a răspuns femeia. Cred ca o să-l donez la Biserică”.

Dumnezeu ne oferă oportunitatea de a folosi o parte din binecuvântările primite de la El, pentru cei ce au nevoie de multe, dar în mod deosebit de Evanghelia mântuirii. Nu ne șade bine să dăruim tărâțele noastre pentru nevoile altora, ci El așteaptă de la noi Floarea Făinii.

Cei ce dăruiesc pentru lucrarea lui Dumnezeu în România dăruiesc pentru susținerea celor ce vestesc Evanghelia în România, aceasta fiind cu adevărat o investiție fără echivalent, întrucât Evanghelia e vestită și dă roade care rămân pentru eternitate.

3. Prin felul în care facem planuri de viitor

- Bogatul a exclus pe Dumnezeu din planurile de viitor. Noi la ce ne gândim când numărăm binecuvântările?

- Bogatul a refuzat să vadă că el are și suflet, nu numai trup. Noi

„Vă aduc o veste bună!” — Prin Domnul Isus Hristos a coborât harul pe pământ. Cerul are pentru noi o veste bună, o Evanghelie a Păcii, astfel că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Cine primește această Evanghelie primește darul lui Dumnezeu, viața veșnică. Într-o lume a morții și a întinericului, Evanghelia ne aduce viața și lumina. Într-o lume a războaielor și a urii, Evanghelia ne aduce pacea și împăcare. Slavă Lui!

la ce ne gândim când numărăm binecuvântările?

- Bogatul nu s-a gândit nicidecum la veșnicie ci doar la viața aceasta. Noi la ce ne gândim când numărăm binecuvântările?

- Bogatul nu s-a gândit la nevoile altora, ci doar la confortul lui de viitor. Noi la ce ne gândim când numărăm binecuvântările?

Ce vede Dumnezeu când se uită la viața noastră și la felul în care ne relaționăm la aceste binecuvântări? Ce facem cu ele, ce planuri de viitor avem pentru noi și pentru alții, ce loc are Dumnezeu în planurile noastre și cât de mult avem în vedere veșnicia pentru noi și pentru cei din jurul nostru?

Iată doar câteva întrebări pentru noi toți. Și desigur cea mai importantă dintre ele este: Ce vede Dumnezeu în viața noastră acum când suntem în acest sezon de numărare a binecuvântărilor? Ce vede Dumnezeu în viața noastră acum când se apropie timpul să sărbătorim venirea Domnului nostru Isus Hristos în chip de copilăș?

Mulți Îl cunosc pe Pruncul Isus în felul lumii și de aceea vedem atâta paradă care duce la păgânism.

Ei pot să fie ajutați să-L cunoască în felul în care vrea Dumnezeu să-L descopere pe Domnul Isus, în așa fel încât să le folosească. Desigur, în lucrarea aceasta se cere jertfă, se cere implicare în lucrarea de răspândire a Evangheliei. Jertfa poate fi prin implicare personală și cu parte din bunurile pe care le-am primit ca să ne bucurăm de ele. Nimic nu poate înlocui bucuria întoarcerii unui suflet drag la Dumnezeu, mai ales dacă la această lucrare am participat și noi cu puțin sau cu mult.

Ce facem cu ceea ce am primit de la Domnul?

Cum vrem să ne cheltuim pe noi și bunurile primite de la EL?

Iată câteva întrebări care așteaptă răspunsul fiecăruia dintre noi.

Domnul să ne ajute să ne răspundem fiecare în așa fel încât să ne folosească răspunsul pe care I-l dăm. Amin.

Costel Cristea

VEȘTI DE LA FRAȚII LUCRĂTORI

**„Sfinții, care sunt în țară, oemni evlavioși, sunt toată
plăcerea mea” (Psalmul 16:3)**

MOLDOVA

BICAZ. Fratele Handaric Benjamin, care lucrează la biserica „Sfânta Treime” din Bicz, ne scrie că biserica lor a avut o bucurie deosebită pe data de 31 iulie 2011, cu prilejul unui serviciu de botez, când trei suflete au fost gata să-L urmeze pe Domnul în apa botezului. Domnul să-i crească în harul Său și să-i facă neclintiți pe calea Sa.

PIATRA NEAMȚ. Fratele Țifrea Marin ne face cunoscut că și ei au avut două botezuri: unul pe data de 29 august cu 7 suflete, și altul pe 14 noiembrie cu 6 suflete. Și o altă experiență. Într-o joi seara a venit la ei la biserică un colonel de armată în rezervă și a cerut bisericii să se roage pentru un nepot al lui suferind de leucemie. După ce s-au rugat frații, s-a rugat și el, izbucnind în hohote de plâns. De atunci el este nelipsit de la serviciile de închinăciune ale bisericii. De curând a fost botezat. A trecut prin încercări, dar a rezistat și acum Îl urmează pe Domnul cu credincioșie pe calea îngustă.

BURSUCEI. Fr. Ciocoi Constantin pe lângă cele trei biserici pe care le păstorește, împreună cu câțiva frați face misiune și în țara vecină Ucraina, unde predică Evanghelia. Pe data de 19 iunie a fost invitat la Târgu Neamț la un serviciu de botez a două suflete, un tânăr de 19 ani și o bătrânică de 74 de ani. El a fost însoțit de fanfara bisericii. În urma predicării Cuvântului, la apelul făcut, mama și sora tânărului s-au hotărât și ele să-L urmeze pe Domnul. El a avut la Bosanci un botez pe data de 12 iunie cu 8 suflete.

BŪHŪSI, jud Bacău. Fr. Cioanca Ioan ne face cunoscut că în

biserica din Bacău în vara aceasta cu ajutorul fr. Fericean Ștefan, din California SUA, s-a înființat o orchestră. Pe data de 20 oct. la Buhuși au avut o evanghelizare la Casa de Cultură. Pe data de 8 sept. împreună cu câțiva frați au avut un serviciu de evanghelizare în comuna Blăgești, satul Ciubota, în casa unei familii, unde s-au adunat vreo 25 ascultători, adulți și copii. Copiii au învățat cuvinte de aur. Odată la două luni ei vizitează acest punct misionar. Pe data de 25 iunie, biserica din Buhuși a fost vizitată de fr. Rusu Ioan, păstor pensionar, care a predicat Evanghelia și a fost ascultat cu mare atenție.

IASI. Biserica Baptistă Betania din Iași a organizat o evanghelizare de trei zile, cu frați păstori invitați, ne scrie fr. Moisiuc Ciprian. La fel au făcut evanghelizare de tipul „Andrei”, adică de la om la om. Pe data de 14 aug. 2011, au avut bucuria să aibe un botez cu trei suflete.

SOLCA. Fr. Ghiță Greciuc ne face cunoscut că au patru familii hotărâte pentru botez și un tehnician veterinar. La Ilisești lucrarea Domnului progresează. În satele Soloneț, Pourei și Ciohurei, ei au avut bucuria să găzduiască o echipă medicală de misionari care au consultat și au dat ajutor medical gratuit la vreo 250 persoane, iar cu fanfara au făcut misiune și predicarea Evangheliei în satele Mihăiești, Pătrăuț și Bivolărie. S-au distribuit Biblii, Nou Testament și literatură creștină. Domnul să facă să încolțească sămânța Evangheliei și să aducă roadă spre gloria Sa.

TRANSILVANIA

SURDUC, Jibou. Fratele Peter Beniamin-Ștefan ne face cunoscut că pe data de 30 iunie a avut susținerea lucrării de disertație și astfel a încheiat studiile de masterat. La Var băiețelul cu problemă la inimă a fost operat, operația a reușit și pe data de 22 mai a avut loc serviciul de binecuvântare.

Biserica din Surduc pe data de 13 iulie a avut o seară de evanghelizare cu fr. Paul Negruț, la Căminul Cultural. Au luat parte vreo 150 de persoane. A fost o seară binecuvântată. La sfârșit o tânără a spus că s-a hotărât să-L urmeze pe Domnul Isus și că vrea - probabil împreună cu soțul ei - să se și boteze.

Steve & Lygia Gherebean - Misionari în Cambogia

Dorim să vă aducem la cunoștința dumneavoastră, că familia Steve și Lygia Gherebean împreună cu cei doi copilași ai lor, au plecat recent în Cambogia unde vor lucra ca misionari pe termen de un an.

Desigur, dumneavoastră cunoașteți bine care sunt nevoile atât materiale cât și spirituale în cazuri ca acestea și desigur că am dori să se găsească frați și surori care să fie părtași la acoperirea acestor nevoi.

Rugăciunile noastre pentru familia Gherebean sunt foarte importante, la care să nu uităm să adăugăm încurajarea de care au nevoie, și nu în ultimul rând suportul financiar din partea celor cărora Domnul le pune pe inimă să facă lucrul acesta. Apostolul Pavel se bucura de frații din Filipi, fiindcă atât în apărarea cât și propovăduirea Evangheliei ei se făcuseră prin ajutorul trimis „părtași ai aceluiaș har”.

Pentru toți cei care doresc să se implice în susținerea acestei familii tinere, vă asigurăm că orice ajutor financiar va fi trimis integral în acest scop și vă veți întâlni cu investiția dumneavoastră în lucrarea misionara din această țară.

Ne rugăm ca Domnul să le dea har bogat în această lucrare și să-i aducă înapoi cu bine.

Costel Cristea.

PS: Fratele Steve Ghereben a crescut în Prima Biserică Baptistă Română din San Francisco Bay Area, iar sora Lygia Gherebean (Tăbăcaru) a crescut în Biserica Baptistă #2 din Sacramento, păstorită la vremea aceea de fratele Pit Popovici.

GÂNDURI LÂNGĂ IESLE

*„ Maria păstra toate cuvintele acelea
și se gândea la ele în inima ei.”*

Ev.Luca 2:19

Aici ne este destăinuită inima Mariei, mama Domnului Isus. Ea ascultase cu multă atenție fiecare cuvânt spus de păstorii din Betleem. Aceștia nu erau predicatori, dar au vorbit cu atâta căldură și entuziasm cum puțini predicatori vorbesc azi despre Pruncul nou nascut și culcat în iesle. Păstorii istoriseau cum s-au speriat de îngerul plin de lumină, cum el i-a liniștit cu cuvintele „Nu vă temeți”, cum le-a vestit marea bucurie că s-a născut Mesia, pe care evreii toți îl așteptau, și acum iată-L aici în fața lor, nu în fața marilor preoți. Și ceva mai mult, după ce a plecat, îngerul s-a unit cu un cor majestic, o întreagă oștire cerească ce cânta: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”. Ce cântare măreață au auzit! Nu încăpeau unul de altul să-și spună uimirea...

Și Maria, mama binecuvântată, păstra toate cuvintele acestea și se gândea la ele în inima ei. A înțeles că îngerii au cântat „Slavă lui Dumnezeu”, nu „Slavă Mariei”, căci numai El merită toată slava. Și desigur inima ei s-a unit cu spusa corului îngeresc. Câtă bucurie o fi copleșit inima ei! Ce minunăție! Copilașul ei umil, slăbuț care era culcat în ieslea cea săracă, auziți, să fie anunțat de îngeri? Și El e Mântuitorul! O lume întreagă, din cauza păcatului, avea nevoie de un Mântuitor mare și acum vestitorii cerului au spus plini de bucurie că Mântuitorul S-a născut!

În tăcere Maria se gândea la aceste cuvinte. Ce har a avut ea! Și toate aceste gânduri, în taină, au produs o sărbătoare în inima ei. Tu, creștine, ai adevărată Sărbătoare în inima ta? Stai tăcut, ca și Maria, și cuget la coborământul Lui, la suferințele Lui cumplite ca să mă mântuie pe mine!

O, ce har! O, ce har să-L am pe El ca Mântuitor! Eu, un nemernic, să fiu iertat de toate păcatele? Datorită Lui eu să fiu făcut fiu al Dumnezeului cel viu și moștenitor cu toți sfinții în Împărăția de lumină, îmbrăcat în slavă? Eu să devin asemenea Fiului Său strălucitor, glorios? Eu să port pe fruntea mea obosită cununa vieții, a vieții veșnice? Toate acestea sunt ceva prea mult pentru mine.

Și cu cât cuget mai mult, sunt tot mai uimit de minunatul meu Mântuitor! Știu că eu nu am meritat nimic din acestea, ba meritam iadul. Dar glorie veșnică Pruncului sfânt care a luat locul meu în osândă, ca eu să pot fi părtaș pe veci unei glorii nevisate.

Ele vorbeau despre credința lor. Am găsit că este un caz excepțional acolo și de aceea am să iau mai mult spațiu aici să împărtășesc cu cititorii ceea ce m-a impresionat.

Mergeți la Baia de Aramă și întrebați primăria, poliția, oamenii de rând pe stradă ce știu despre Biserica Baptistă din orașul lor. Răspunsul lor v-a fi o mărturie puternică a Evangheliei lui Isus Hristos. Când pastorul Corneliu Samoilă (Sami, cum îl numesc toți) a început lucrarea acolo a întâmpinat o opoziție extraordinară până la abuz fizic. Acum toată lumea îl apreciază și respectă. Iată aici o istorioară interesantă. Când biserica își începea serviciile duminica dimineața, restaurantul de peste stradă pornea difuzoarele la maximim volum ca să deranjeze serviciul în biserică. Nu s-a rezolvat nimic dacă Sami a rugat pe proprietar să dea difuzoarele mai încet. Atunci biserica a început să se roage și să pună asta în mâna Domnului. Pompilia, soția pastorului, a început un program cu copiii în biserică. O fetiță a proprietarului restaurantului a fost adusă acolo de alți copii. Fetița a rămas atașată de Pompilia. Mama fetiței, proprietara restaurantului, a început să vină și să urmărească de ce fata ei dorește așa de mult să meargă la biserica pocăiților cu copiii și vorbește așa mult de „sora Pompilia”. A vrut să o cunoască. Nu a trecut prea mult până și mama fetiței a început să o strige pe Pompilia, „sora Pompilia” și s-a atașat de ea. Cu această ocazie șefa restaurantului a văzut condițiile insalubre în care locuia familia păstorului. O clădire de peste o sută de ani din care mirosul de mușchi nu mai putea fi scos din pereți, podelele scârțâiau, șoarecii și șobolanii erau peste tot, gândaci, etc. Atunci șeful restaurantului, fiind unul dintre cei mai bogați din oraș, care avea și un depozit de materiale de construcție al lui, i-a spus pastorului Sami că el are în depozitul de materiale o casă mobilă cu toate condițiile necesare de locuit acolo. Doar că este în depozit unde este destul zgomot de mașini grele care aduc materiale, praf, uneori mult noroi, dar dacă îi place și vrea să stea acolo poate să o folosească gratuit. Când am fost la înmormântarea tatălui meu cu trei ani în urmă, l-am vizitat pe Sami acolo în condiții incomparabil mai luxoase față de locuința anterioară și a locuit acolo mai mulți ani. Atunci am plâns de bucurie și mi-am amintit ce spune Biblia că atunci când îi plac Domnului căile cuiva îi face prieteni și pe dușmanii lui.

Acum biserica din Baia de Aramă lucrează la un proiect grandios care a uimit orașul Baia de Aramă. Lucrează să facă o cantină pentru săracii orașului cu o sală mare care va fi folosită și pentru ocazii speciale, o grădiniță de copii modernă cum nu este alta în oraș, o locuință pentru păstor și la mansardă mai multe dormitoare pentru vizitatori și misionari. Este o clădire de trei etaje. Pentru aceasta, șeful restaurantului și al depozitului de materiale îi dă materiale lui Sami pe datorie (credit). La din depozit ce-i trebuie și doar ține evidența într-un registru. În August, când am fost eu acolo avea o datorie la domnul Șalapa de 4,000 de euro. Credincioșii din Baia sunt foarte, foarte săraci. Toată lucrarea ce se face acolo ei o fac voluntar cu mâinile lor dar au nevoie de bani pentru materiale. Sami direcționează șantierul. În duminica în care am predicat acolo, fratele Sami a fost plecat la Motru, în Gorj, pentru ordinarea unui pastor acolo. Sora Pompilia ne-a invitat la masă la ea. Masa era pregătită și rezervată pe terasă la restaurantul de peste stradă, și era pregătită pentru „sora Pompilia” cu ce avea mai bun restaurantul. Șefa a venit să ne vadă și să ne spună bun venit. Ea i-a spus sorei Pompilia, „să nu pleci până nu mă vezi”. La plecare i-a dat un pachet acasă pentru Sami fiindcă el nu a fost cu noi la masă. Am înțeles de la Pompilia că întotdeauna merge cu musafirii acolo și niciodată nu îi ia bani pentru masă.

Frații mei, de la zgomotul infernal de difuzoare duminica până aici, la acest moment, este o mare și extraordinară lucrare. Putem spune că a avut loc o minune. Dumnezeu a atins inima familiei Șalapa datorită credinței care s-a văzut la omul Lui, pastorul Sami și soția lui Pompilia. Familia Șalapa nu s-a întors încă la Dumnezeu. și noi avem un motiv să ne rugăm pentru asta.

Pentru că majoritate din biserica din Baia nu au un venit din care să trăiască, pastorul Sami a aranjat cu o companie din Suedia și trimite, prin rotație, la fiecare șase săptămâni o echipă destul de mare de oameni din biserică să lucreze pentru acea companie. Ei lucrează împreună, sunt cazați de companie și controlați de compania respectivă. Astfel, Sami a reușit să ajute credincioșii bisericii și financiar. Dar este un exemplu unic pentru modul organizat și controlat în care a reușit să facă aceasta.

Am văzut întradevăr la Baia de Aramă o credință care se poate vedea practic și o biserică căreia nu doar îi merge numele ci se văd faptele. O biserică din Arad în cooperare cu Sami a trimis doi ani la rând tineri, câte o săptămână, în misiune la Baia. Acești tineri au

strâns gunoaiele prin oraș, au făcut curat și reparații și în casele oamenilor. Au vizitat și au lucrat în spital și au avut seri de evanghelizare. Poliția îi mulțumește lui Sami pentru că ce face el a redus infracțiunile și a contribuit la rezolvarea problemelor sociale în oraș.

Am vizitat unele biserici care au fost o mărturie cândva și care acum se laudă cu credința lor dogmatică dar când intri la ei simți și „pereții reci”, ca unele vestigii istorice, fără viață și fără vreo mărturie. Sătenii lor nu au nimic de spus despre ei.

Dacă vrem să dovedim credința noastră prin fapte, Baia de Aramă este un loc unde Dumnezeu este la lucru. Să ne angajăm cu El.

Când tatăl meu, Ploscaru Haralambie, înainte să treacă la cele veșnice a fost vizitat de Ionel Popescu (un pastor tânăr de la Gogoși, Mehedinți, care a venit special vreo 80 de kilometri ca să petreacă onomastica lui cu tata) s-a rugat și a pus mâinile peste el la marginea patului, s-a rugat ca Ionel să facă acolo unde l-a pus Domnul ce a făcut el la Mărășești. Despre Gogoși se spunea că oamenii de acolo „taie gâtul la cal ca să fure clopotul”. În luna august Ionel a venit să mă întâlnească la Mărășești și mi-a spus cu nostalgie dar și cu un sentiment de bucurie următoarele: „De un timp de vreme m-au ajuns rugăciunile fratelui Haralambie, și nu mai pot sta în loc, doresc să umblu prin satele vecine să caut oamenii să le spun despre Domnul Isus”. Din spusele lui Ionel, constat că Dumnezeu îl folosește acum într-un mod special. Inimile oamenilor s-au deschis pentru Evanghelie, uși s-au deschis. Oamenii și chiar preotul îl respectă. În acea zonă este o lucrare de pionierat. Ionel are nevoie de ajutor. Când i-am recomandat câteva cărți să citească mi-a spus că nu are bani să cumpere cărți și i s-a stricat și computerul. Ionel își demonstrează credința acolo în mod practic și tot așa are nevoie și de ajutorul nostru.

Când am auzit că biserica de la Obârșia Cloșani a „dat afară” pe păstorul lor, am crezut că este una din bisericile cu probleme ca multe altele. Am mers special la ei într-o duminică seara și am vorbit cu ei. Am înțeles că „problema” era faptul că biserica lor începuse ca aceea din Sardes să-i meargă doar numele și Dumnezeu a făcut o trezire spirituală. Majoritatea bisericii a găsit de cuviință că pastorul lor, deși nu are nici o vină sau păcat, nu are viziune să pună biserica la lucru și atunci l-au destituit. Am întâlnit atunci acolo pe Daniel

Era noapte, o noapte ca și azi. Lumea se împărțea în două: Pentru unii, o noapte a disperării, a fricii; pentru alții, o noapte de veghe în așteptările iubirii. Unora nu le-a păsat de Domnul. Dar alții L-au așteptat cu drag. Și azi noi trebuie să fim în așteptarea Lui. Venirea a doua a Domnului este fericita noastră nădejde. El e Preaiubitul sufletului nostru, e Păstorul cel bun, Mirele preaiubit. Dacă avem în noi așteptarea aceasta înfrigurată, atunci și pentru noi vor fi ceruri deschise, și slava Domnului va străluci împrejurul nostru. „Vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”

Scurtu, care păstorește o biserică în Bala Băi, Mehedinți. Biserica din Obârșia Cloșani a votat ca Daniel Scurtu să fie și păstorul lor. Eu nu pledez aici pentru Daniel fiindcă nu îl cunosc dar dacă biserica din Obârșia, care este vie l-a chemat la ei, eu sper că a fost voia lui Dumnezeu. Când avea doar biserica din Bala Băi, Daniel avea și un servici pe care l-a pierdut între timp fiindcă compania a falimentat. Acum el are două biserici, ambele micuțe, și are și o familie de vre-o cinci persoane în întreținerea lui. Poate acei dintre noi care vrem să dovedim credința prin fapte vom auzi o voce discretă a Duhului căci și Daniel trebuie ajutat.

Mi-a luat destul spațiu să descriu aceste trei situații unde sunt convins că Dumnezeu este la lucru. Am făcut-o ca să ajut pe frații de acolo și pe frații de aici care vor să dovedească o credință care se poate vedea. Domnul să ne ajute și să aibe toată cinstea și slava.

În Harul Lui,

Zach Ploscaru, Fremont, California

România pentru Hristos

*„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis;
vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”*

(Ioan 9:4).

Rugați-vă pentru noi. Puneți umărul în ajutor. Orice donație pentru lucrarea misionară din România, se poate trimite pe adresa:

Romania for Christ, P. O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.